

«Ἡ ἐξάπλωσις τοῦ ἰοῦ τῆς γρίπης τῶν χοίρων καὶ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας»

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Πρόσφατα, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐνσκήψασα πανδημία τῆς γρίπης τῶν χοίρων, ἀνεφύη, ὡς μὴ ὄφειλε, καὶ τὸ θέμα τοῦ ἐνδεχομένου τῆς μεταδόσεως ἀσθενειῶν μέσῳ τῆς Θείας Κοινωνίας. Δυστυχῶς, συχνὰ μὲ διάλεκτο ἀσεβῆ, ὕφος εἰρωνικὸ καὶ ἐπιχειρηματολογία ὄχι καλοπροαίρετη, ἔγινε ἀκόμη μιὰ προσπάθεια ἀποδόμησις τῆς πίστεως μας σὲ μέρες ποὺ δὲν μᾶς ἔχει μείνει κανένα ἄλλο στήριγμα νὰ κρατηθοῦμε.

Μὲ τὴν εὐκαιρία λοιπὸν αὐτὴν, θεωρῶ πὼς καλὸ θὰ ἦταν νὰ ποῦμε κάποιες ἀλήθειες, ἀναγκαῖες γιὰ νὰ περισωθεῖ ὁ πολῦτιμος θησαυρὸς τῆς πίστεως μέσα μας.

Ἡ Ἐκκλησία μας δυὸ χιλιάδες χρόνια μεταδίδει τὴ χάρι τῶν μυστηρίων τῆς μὲ τὸν γνωστὸ τόσο ἀνθρώπινο καὶ ταυτόχρονα εὐλογημένο τρόπο πρὸς «ἴασιν καὶ θεραπείαν ψυχῆς καὶ σώματος». Ποτὲ δὲν προβληματίστηκε μὲ τὴ σύγχρονη λογικὴ τῆς ἀσεβοῦς ἀμφισβήτησις, ἀλλὰ καθημερινὰ ζεῖ μὲ τὴν ἐμπειρία τῆς ἐπιβεβαίωσις ἐνὸς μεγάλου θαύματος. Εἶναι δυνατόν ἡ κοινωνία τοῦ Θεοῦ νὰ γίνῃ αἰτία ἀσθένειας ἢ παραμικρῆς βλάβης; Εἶναι δυνατόν τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας νὰ μολύνῃ τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα μας; Εἶναι δυνατόν καθημερινὴ ἐμπειρία δυὸ χιλιάδων χρόνων νὰ συντριβεῖ ἀπὸ τὸν ὀρθολογισμὸ καὶ τὴν ψυχρὴ ρηχότητα τῆς ἐποχῆς μας;

Ἀπὸ αἰῶνες μεταλαμβάνουν οἱ πιστοὶ, ὑγιεῖς καὶ ἀσθενεῖς, ἀπὸ τὸ ἴδιο ἅγιο ποτήριον καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια ἅγια λαβίδα, ποὺ ποτὲ δὲν πλένουμε, ποὺ ποτὲ δὲν ἀπολυμαίνουμε, καὶ ποτὲ δὲν παρατηρήθηκε κάτι. Οἱ ἱερεῖς τῶν νοσηλευτικῶν ἰδρυμάτων, ἀκόμη καὶ τῶν λοιμωδῶν, μεταλαμβάνουν τοὺς πιστοὺς καὶ μὲ εὐλάβεια καταλύουν τὴ Θεία Κοινωνία καὶ μακροζωοῦν. Ἡ Θεία Κοινωνία εἶναι ὅ,τι ἱερώτερον ὡς Ἐκκλησία καὶ ἄνθρωποι ἔχουμε, τὸ μεγαλύτερον φάρμακον ψυχῆς καὶ σώματος. Αὐτὸ εἶναι καὶ διδασκαλία καὶ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅσοι δυσπιστοῦν στὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ὅσοι εἰρωνεύονται τὴν ἐκ παρθένου γέννησίν Του, ὅσοι ἀρνοῦνται τὴν εὐωδία τῶν ἁγίων λειψάνων, ὅσοι περιφρονοῦν τὰ ἱερά καὶ ὅσια, ὅσοι βυρσοδομοῦν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅσοι ζητοῦν νὰ ἐξαφανίσουν καὶ τὸ ἐλάχιστον ἶχνος πίστεως ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας φυσικὸ εἶναι νὰ προσπαθοῦν

νὰ ἐκμεταλλεῦτοῦν τὴν εὐκαιρία νὰ προσβάλουν καὶ τὸ ἱερώτατο μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἀγγλικανοὶ καὶ οἱ Καθολικοὶ ἀποφάσισαν, γιὰ προληπτικούς λόγους, τὴ διακοπὴ τῆς μετάδοσης τῆς θείας κοινωνίας στὴν Ἀγγλία καὶ τὴ Νέα Ζηλανδία ἀντίστοιχα, ἂν ἀληθεύει, δὲν φανερῶνει, ὅπως μερικοὶ ὑποστηρίζουν, σύνεση καὶ ἐλευθερία, ἀλλὰ καταδεικνύει μὲ τὸν καλύτερο τρόπο τὴν τεράστια ἀπόσταση τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ εἶναι Εὐχαριστιακὴ στὴ θεολογία καὶ ζωὴ της, ποὺ ζεῖ, πιστεύει καὶ κηρύττει τὸ Μυστήριον, ἀπὸ τὶς ὑπόλοιπες χριστιανικὲς ὁμάδες, ποὺ ἔμμεσα ὁμολογοῦν τὴν ἀπουσία τῆς χάριτος καὶ τῶν σημείων τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὰ λεγόμενα μυστήριά τους καὶ τὴν ἀπώλεια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταυτότητάς τους. Ζωὴ χωρὶς Μυστήριον μοιάζει μὲ σοβαρὴ ἀσθένεια χωρὶς φάρμακο.

Δυστυχῶς, τὸ μεγάλο πρόβλημα δὲν εἶναι ὁ ἴος τῆς γρίπης -ὅπως διατείνονται τὰ ΜΜΕ- οὔτε ὁ ἴος τοῦ παγκόσμιου πανικοῦ -ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ ἰατρικοὶ σύλλογοι- ἀλλὰ ὁ ἴος τῆς ἀσεβείας καὶ τὸ μικρόβιον τῆς ὀλιγοπιστίας. Καὶ τὸ καλύτερο ἐμβόλιον εἶναι ἡ «μετὰ καθαροῦ συνειδότητος» καὶ «ἀκατάκριτος» συχνὴ συμμετοχὴ μας στὸ μυστήριον τῆς Θείας Κοινωνίας.

Ἡ ἀπάντησή μας στὴν ἀνίερη αὐτὴ πρόκληση τῶν ἡμερῶν εἶναι ἡ δικὴ μας ζωὴ. Καλὸ θὰ εἶναι οἱ πνευματικοὶ μας, μετὰ διακρίσεως, ὅπου κρίνουν ὅτι δὲν ὑπάρχουν πνευματικὰ κωλύματα, νὰ προτρέπουν τοὺς πιστοὺς νὰ μεταλαμβάνουν συχνότερα τοῦτες τὶς δύσκολες μέρες, ὅσοι δὲ ἔχουμε τὴν εὐλογία τους νὰ προσερχόμαστε συχνὰ στὸ ποτήριον τῆς ζωῆς, πάντοτε ὅμως «μετὰ φόβου Θεοῦ, πολλῆς πίστεως καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης».

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης,
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ